

senému, pročež i stížnost do této části nař. rozhodnutí vznesenou zamítí jako neodůvodněnou.

Č. 3680.

Administrativní řízení: Třebas strana nemá nároku na kladné vyřízení své žádosti o výhodu, jejíž povolení nebo nepovolení je dáno do volné úvahy úřadu jednoho v dohodě s úřadem jiným, má přec nárok na to, aby o žádosti její nerozhodoval jen prvý úřad sám.

(Nález ze dne 31. května 1924 č. 9777).

V ě c: A. St. v Š. (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti ministerstvu vnitra o příspěvek k náhradě škody způsobené výtržností.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-I oznámil osp-é, že při výtržnostech, jež se udály dne 7. srpna 1920, byl jeho obchodní závod úplně vypleněn, a tím způsobena mu byla škoda v částce 588.349 Kč 86 h. Značná tato škoda ohrožuje jeho hospodářskou existenci, ježto st-I následkem duševní choroby své manželky, která téměř již 10 roků ošetřována jest na jeho útraty v léčebném ústavě, nezachoval si žádného většího jmění, naopak má na 600.000 Kč dluhů, při čemž musí ještě pečovati o chudé své příbuzné. Vzhledem k tomu, žádal st-I, aby mu způsobená škoda byla státem nahrazena, a aby, než se tak stane, byla mu poskytnuta přiměřená záloha.

Osp pověřila šetřením o žádosti té komisi sestavenou dle § 3 zák. z 18. března 1920 č. 187 Sb., jež zjistila, že jmění st-lovo po odpočtení pasiv činilo dne 1. ledna 1914 411.213 Kč a dne 1. ledna 1920 678.460 Kč, při čemž do aktiv pojata byla i půjčka válečná, naproti tomu však do pasiv nebyly pojaty dlužné daně předepsané po 1. lednu 1920 částkou 289.622 Kč.

Způsobenou škodu odhadla komise částkou 442.433 Kč. Vyslechnutí znalci vyslovili se v tom smyslu, že hospodářská existence žadatelova ohrožena jest, ježto k ztrátám způsobeným znehodnocením válečné půjčky, poklesem cen zboží a příslušným zdaněním přistupuje ještě ztráta způsobená vyloupením jeho obchodu. To patrně i z toho, že ohledně jmění žadatelova bylo zavedeno vyrovnávací řízení.

Na základě tohoto šetření návrhla osp, aby žadateli byla udělena žádaná záloha, a aby případné další odškodnění bylo mu uděleno ve způsobě daňového odpisu.

Poněvadž revisní odbor min. fin. provedl v r. 1919 a 1920 u firmy st-lovy revisi, vyžádalo si min. vnitra vyjádření oddělení tohoto odboru pro Moravu, jež odpovědělo v tom smyslu, že žadatel měl koncem r. 1920 čistého majetku 323.340 Kč 08 h, z čehož patrně, že hospodářská existence jeho způsobenou škodou ohrožena nebyla. Je-li nynější stav majetkový žadatele kritický, jsou prý toho příčinou hospodářské poměry vyvinuvší se koncem r. 1921 a během r. 1922, jež jsou rázu všeobecného.

Min. vnitra výnosem ze 17. března 1923 žádosti st-lově nevyhovělo, ježto konaným šetřením bylo zjištěno, že hospodářská existence jeho nebyla touto škodou ohrožena, a poznamenalo, že pokud jde o úlevu při-

padně i poměrnou slevu daní, bylo by se firmě obrátiti na příslušné finanční úřady.

Proti tomuto rozhodnutí podává st-1 stížnost k nss-u, ve které především vytýká, že nař. rozhodnutí jest již proto nezákonné, poněvadž nebylo vydáno min. vnitra v d o h o d ě s min. fin. a případně i zúčastněným min. obchodu, jak to předpisuje § 4 cit. zák., nýbrž jen min. vnitra. Naproti tomu uvádí odvodní spis, že stížnost jest nepřijatelná, poněvadž strana nemá vůbec žádného nároku a udělení příspěvku k úhradě škody způsobené výtržností a nemůže proto ve svých subjektivních právech býti dotčena.

Nss musil dáti úřadu za pravdu, pokud strana skutečně nemá nároku na to, aby jí příspěvek k úhradě škody způsobené výtržností byl poskytnut, ježto ze znění cit. zák., zejména ze slov »stát m ů ž e poskytnouti příspěvku« (§ 1) a »rozhoduje podle s v ě h o v o l n ě h o u v á ž e n í min. vnitra« (§ 4), jest zřejmo, že zákon neuložil státu nějakého závazku k poskytnutí příspěvku, třeba splněny byly veškeré podmínky, za jakých může úřad příspěvek ten udělit. Stížnost také netvrdí, že st-1 právní nárok na poskytnutí příspěvku má, domnívá se však, že přes to zasaženo bylo nař. rozhodnutím v subjektivní práva st-lova, už proto, že o žádosti jeho nerozhodli všichni ti orgánové státní správy, kteří dle § 4 cit. zák. k rozhodnutí tomu povoláni jsou. Jest tedy na sporu otázka, zda strana, jež se domáhá poskytnutí určité výhody od státní správy, na kterou nemá nároku, má aspoň nárok na to, aby tato žádost její byla vyřízena v dohodě s určitými úřady jinými v tom případě, když zákon dohodu tu po vyřízení žádosti předpisuje. Na otázku tu odpověděl nss kladně. Treba st-1 neměl právního nároku na udělení žádaného příspěvku, nelze mu přece odepřítí nárok na to, aby žádost jeho o příspěvek vyřízena byla těmi úřady, jež k tomu dle zák. jsou povolány.

Dle § 4 cit. zák. má nejen o udělení, nýbrž i o odepření příspěvku (arg. slova: »O tom, z d a a v jaké výši«) rozhodnouti min. vnitra v dohodě s min. fin. a ostatními případně zúčastněnými min. Z toho plyne, že min. vnitra mohlo o věci rozhodovati jen v dohodě s min. fin., případně zúčastněnými min. jinými, a že samo k vyřízení žádosti st-lovy bez spolurozhodování uvedených min. povoláno nebylo. Proto, zamítlo-li min. vnitra žádost st-lovu samo, porušilo jeho nárok na to, aby rozhodnutí o žádosti bylo vydáno na základě dohody těch úřadů, jež zákon k společnému rozhodování povolává. Předpisu zák. v uvedeném směru nebylo vyhověno tím, že min. vnitra si vyžádalo vyjádření revisního oddělení min. fin. pro Moravu, jež provádělo revisi v obchodním závodu st-lově, neboť účelem tohoto opatření bylo pouze, aby min. vnitra získalo skutkový podklad pro své rozhodnutí. Dotyčné vyjádření revisního odboru není spolurozhodnutím min. fin. ve věci samé a nezakládá proto dohodu mezi oběma těmito min., jak ji má na zřeteli § 4 cit. zák.

Z důvodů těch bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss, aniž bylo nutno zabývat se ještě dalšími námitkami stížnosti.

Č. 3681.

V ý v o z n í p o p l a t k y: K praxi zák. č. 418/1920 a nař. 442/1920.

(Nález ze dne 31. května 1924 č. 9778).